

## **Călătoria pe mare a căpitanului Wiedeburg**

Căpitanul Wiedeburg, care era cu regimentul său, „von Rheden”, în slujba principelui elector de Hanovra, era un om cu adevărat temător de Dumnezeu. Fiind copilul unor părinți credincioși și crescut sub influență creștină, era obișnuit să-și pună încrederea în Dumnezeu în toate situațiile. Credința sa vie și profunda sa evlavie au exercitat cea mai binecuvântată influență. În tot regimentul, compania lui Wiedeburg se evidenția prin buna ei purtare și aceasta spunea mult, deoarece în vremurile acelea oștirea consta din mercenari, care aleseseră din pasiune meșteșugul aspru al armelor, cu multele sale excese rele. Soldații priveau la căpitanul lor ca la un tată. Ei știau că adresarea sa: „Copiii mei!”, pe care el o folosea în mod obișnuit față de ei, venea din inimă. Îndemnați mai mult din dragoste decât din severitatea disciplinei militare – Wiedeburg nu permitea niciodată să se facă uz de mijloacele de disciplinare obișnuite pe atunci, de controlul sever - se supuneau punctual superiorului lor binevoitor.

Wiedeburg era și un om al rugăciunii. El experimentase în multe feluri puterea ei inerentă.

Probabil că cea mai puternică dovadă a ceea ce poate să facă rugăciunea, el a primit-o în anul 1755, când două companii ale regimentului „von Rheden” au fost comandate la Gibraltar sub conducerea sa.<sup>1</sup>

Călătoria la bordul cargoului englezesc a mers bine la început. Dar când s-au apropiat de coasta de vest a Franței, s-a stârnit o furtună atât de violentă, încât o teamă mare s-a furișat în soldații care nu erau obișnuiți cu primejdiile unei călătorii pe mare, dintre care mulți vedeau pentru prima dată largul mării. Teama lor era foarte bine întemeiată. De fapt, corabia nu era deloc în stare să plutească pe mare. Era veche și de la mult zăcut în docuri, putrezise.

Deja curând a apărut o spărtură mare, prin care apa pătrundea cu mare rapiditate în corabie. Deruta la bord era fără margini. Căpitanul englez, în loc să fie statornic la postul său, se gândea numai la propria lui salvare și la cea a oamenilor săi. El a poruncit ca bărcile să fie lăsate la apă, a sărit în ele împreună cu ofițerii și marinarii săi și i-a lăsat pe germani în voia sorții, sub pretextul că voia să cheme în ajutor o navă pe care o zăriseră în depărtare. Numai căpitanului Wiedeburg i-a oferit un loc în barca sa. Dar acesta a refuzat cu indignare oferta și a declarat:

„N-aș putea să procedez așa de lipsit de scrupule, ca dumneavoastră, căpitane, și să las singuri atâția oameni în cea mai mare nevoie. Dumneavoastră ne părăsiți, cu toate că știți că niciunul dintre noi nu este în stare să cârmuiască nava sau măcar să folosească cele mai simple mijloace de salvare. – Dar duceți-vă”, a adăugat el cu înfruntare nobilă, „duceți-vă, dar nu veți scăpa de soarta dumneavoastră.”

Era un cuvânt profetic. Bărcile supraaglomerate nu puteau să țină piept valurilor puternice. Ele s-au răsturnat și toți ocupanții lor au murit sub ochii celor pe care îi părăsiseră așa de rușinos. Era o priveliște îngrozitoare pentru cei rămași în urmă, care aveau în perspectivă aceeași soartă, căci apa creștea neîncetat în cala corabiei.

Wiedeburg nu se pricepea la navigație mai mult decât oamenii săi. Dar atâta îi era limpede, că dacă trebuia să fie evitată imediata scufundare, pompele trebuiau puse într-o funcționare neîntreruptă.

---

<sup>1</sup> Hanovra a avut legătură cu Anglia din 1714, când un principe elector din Hanovra a urcat pe tronul Angliei, până în 1837.

„Copii”, le-a strigat el soldaților săi, „stăm pe marginea unui mormânt ud. Dar aici, pe valurile mării, suntem la fel de siguri în mâna lui Dumnezeu, ca pe pământ uscat. El, care a numărat perii capului nostru, cunoaște și vede situația noastră. Dacă voia Sa este să ne mențină în viață, oceanul nu poate să ne înghită. Numai de la El vine salvarea. De aceea să ne rugăm! Iar apoi vom face ce stă în puterea noastră ca să ne păstrăm viața.”

După aceea, bărbatul evlavios a îngenuncheat pe punte. Oamenii săi i-au urmat exemplul și prin urletul furtunii răsuna glasul puternic al căpitanului care se ruga. După ce fusese rostit aminul, el a poruncit să se pună neîntârziat în funcție toate pompele corabiei. Rezultatul nu s-a lăsat mult așteptat. Corabia s-a ridicat vizibil dintre valuri.

În toiul grijilor sale, Wiedeburg nu uita de bolnavii cu rău de mare dintre oamenii săi. Cu îmbărbătare prietenoasă, el căuta să le risipească temerile. El îi stimula pe cei care lucrau la o nouă acțiune, prin aceea că era cel mai bun exemplu pentru ei, abia acordându-și odihnă. Cu toate acestea, lui îi era limpede că este exclusă o salvare fără ajutorul deosebit al lui Dumnezeu, căci erau toți, în afară de doi sau trei marinari, care numai găsiseră loc în bărci, total nepricepuți în privința mânăririi unui vas maritim.

Aproape cea mai mare dificultate în această situație îngrozitoare o oferea aprovizionarea cu apă potabilă proaspătă. Nu era posibil să se ajungă la butoaiile depozitate în cala navei. La fel de puțin era accesibilă cea mai mare parte a proviziei de alimente. Epuizați de pompatul obositor, oamenii au început să se plângă de foame și de sete. Vin și coniac mai era la dispoziție, în afară de acestea numai un singur butoi cu apă, care, din fericire, își avea locul de staționare în apropierea cambuzei (bucătăria vasului). Când ploua ocazional, aveau parte de o oarecare ușurare prin colectarea apei de ploaie. Dar ploile erau însoțite de furtuni așa de sălbatice, încât navigatorii neantrenați reușeau numai cu greu să-și mențină poziția la pompe și să împiedice de a fi măturați peste bord. Măinile tuturor au fost curând umflate de la efortul neîntrerupt și neobișnuit; și totuși, munca monotona și obositoare trebuia să fie continuată zi și noapte, numai cu scurte întreruperi. Conștientizarea situației lor deznădăjduite îi părăsea pe bieții oameni numai când totala lor epuizare îi făcea să uite totul din jurul lor, într-un somn scurt.

Trei zile și trei nopți trecuseră. Catargele erau retezate și toate lucrurile de prisos fuseseră aruncate în mare, ca să se ușureze corabia. Pentru a înviora puterile, care nu mai dădeau rezultatul așteptat, Wiedeburg trebuia, vrând, nevrând, să le permită oamenilor mai mult coniac decât era bine. Urmările acestei concesi n-au întârziat să apară. De multe ori, bărbații au fost copleșiți de somn în timpul muncii lor.

La începutul celei de-a patra zile, furtuna s-a mai potolit puțin, în sfârșit, și cerul a devenit senin. Soarele strălucea prietenos și ușurați, oamenii înțepenii pe jumătate de umezeală și frig îi căutau razele calde. Valurile s-au liniștit treptat. O nouă nădejde însuflețea toate inimile. Wiedeburg dorea să folosească repausul apărut ca să întremeze echipajul epuizat printr-o masă caldă de prânz. De aceea a pus să se facă focul în cambuză. Dar, ca și când o nenorocire ar lua locul alteia, prin neîndemânarea marinarului care luase postul de bucătar, lemnele din jurul sobei au luat foc și curând au izbucnit flăcări vii.

Acum, într-adevăr, situația era disperată. O epavă abia menținută deasupra valurilor, cuprinsă de foc, putea în orice clipă să se scufunde în adâncul mării, trăgând totul după sine. Sărmanii oameni stăteau acolo, paralizați de groază, și priveau perplecși flăcările.

Numai căpitanul a rămas liniștit în această situație. Era minunat cum îl întârea Dumnezeu său și i-a sugerat și în această clipă critică să facă lucrul potrivit. Decis rapid, el a îndreptat spre foc furtunul care scotea apa din pompe peste bord, s-a grăbit apoi să coboare pe scară, a adus sus apă cu o găleată din cală și a turnat-o peste grinzi și scânduri. Stimulați de procedeul său, oamenii au făcut ca el și Dumnezeu a ajutat, așa că focul a fost stins.

După ce primejdia trecuse, Wiedeburg și-a adunat echipajul în jurul său.

„Copii”, a strigat el, „Domnul ne-a salvat dintr-o primejdie. Îndurarea Sa ne va elibera și din celelalte. Să ne rugăm.”

Iarăși au îngenuncheat toți împreună cu el și omul tare în credință și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu, într-o rugăciune cordială.

De la sine înțeles că după acest incident se temeau să aprindă din nou focul. Nu le rămânea nimic altceva de făcut, decât să mănânce crude alimentele existente, ah! așa de puține.

Cu liniștea pe care numai adevărata credință poate s-o dea, Wiedeburg stătea în cabina sa și medita asupra situației.

Atunci s-a apropiat de el un marinar bătrân și a anunțat că fusese auzit un trosnet suspect în santina plină cu apă. Orice speranță de a salva corabia este dusă acum. În cel mult o jumătate de oră trebuia să se scufunde.

„Ați spus aceasta deja pe punte?” a întrebat Wiedeburg.

„Ei știu, toți au auzit pocnetul.”

Nici această nouă și cea mai gravă veste rea nu era în stare să facă să se clatine credința lui Wiedeburg. El merge pe punte, unde îl privesc încremenite numai fețe palide.

„Cum vrea Dumnezeu!” a strigat el cu fața senină. „Numai El, care a dat viața, poate să ne-o și ia din nou. Haideți încă o dată să ne căutăm din inimă adăpostul la El! El este mântuitorul păcătoșilor, care Și-a dat El Însuși prețioasa viață pentru noi și care a spus odinioară: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară”. El a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut”. Dar, adăpostiți în El, în Isus Hristos, Domnul nostru, chiar dacă ar fi să ne înghită marea, partea noastră va fi o fericită înviere.”

El și-a împreunat mâinile și s-a rugat în tăcere. Toți i-au urmat exemplul. Curg lacrimi, dar nu sunt lacrimi de disperare gălăgioasă, sunt lacrimi liniștite, în prezența lui Dumnezeu.

Și acum, Wiedeburg merge iarăși la o pompă și începe s-o pună din nou în funcțiune, puternic.

„Ne vom face datoria până la capăt și ne vom ruga pentru viețile noastre până în ultima clipă”; și îndată, toate pompele sunt din nou în mișcare.

O briză ușoară se ivește și mână corabia afară dintr-un curent primejdios, dar aparent numai ca să-o ducă într-un necaz nou. Când sonda este aruncată afară, corabia se izbește de fund. Dacă vântul ar mână-o acolo unde marea vuitește într-o izbire sălbatică în stânci sau dacă trunchiul găurit s-ar izbi de una dintre stâncile periculoase care pândesc sub suprafață, atunci corabia ar trebui să eșueze sau să se sfărâme imediat.

O așteptare plină de teamă îi cuprinde pe observatori cu o forță înfiorătoare. Ei cad în genunchi și se roagă uniți pentru un sfârșit pașnic. Prieten cu prieten se îmbrățișează ca să meargă împreună la moarte.

În mijlocul acestei scene răsună un strigăt: „Se vede uscatul!” Presupuneau că sunt aproape de coasta Franței și au arborat semnalul de urgență. Necazul și primejdia păreau să crească cu fiecare secundă. Corabia a atins deja de mai multe ori fundul și s-a izbit cu o asemenea violență de stânci, încât cei care stăteau pe punte sunt trântiți pe podea de zdruncinătură. Cârma s-a rupt în bucăți. Situația devine tot mai disperată. Puhoiul a intrat, iar valurile cresc tot mai mult și mai mult. Acesta este sfârșitul? Toți stau rugându-se în jurul lui Wiedeburg, care intonează cu un glas ferm cunoscuta cântare preferată a împăratului Frederic Wilhelm al III-lea:

E just ce face Dumnezeu!  
Voința Sa e dreaptă,  
Cum iscă El destinul meu,  
Tăcerea mi-e-nțeleaptă.  
El este Dumnezeul meu,  
La greu El mă susține  
Deci, cum vrea El, e bine.

Toți au început să cânte și ei încet. Cântatul se amestecă cu mugetul mării care se lovește de stânci și cu scârțâitul chilei corabiei pe fundul mării.

Apa crește și crește și fără ca cei din corabie să fi observat – căci era ceață peste suprafața apei și noaptea cobora deja – corabia este purtată blând peste stânci spre uscat. Încă rezistă. Profetia marinarului nu s-a împlinit. O mână invizibilă o ocrotește.

În timpul nopții care a urmat apoi, în care niciun ochi nu s-a închis, glasul limpede al lui Wiedeburg răsună mereu prin bubuitul și izbirea mării de stânci. Cuvintele de mângâiere și de încurajare, luate din Sfânta Scriptură, sunt cele care pe le spune „copiilor săi”.

În sfârșit, se luminează de ziuă. Prima lumină a dimineții scufundă cerul într-o atmosferă trandafirie. Soarele răsare și luminează imensa suprafață a apei, care se întinde nemărginită spre vest. Dar spre răsărit? O, cine va descrie bucuria nefericiților naufragiați, când au zărit acolo, foarte aproape în fața lor, coasta franceză, spre care sunt tot mai mult mânași! Atunci răsuflă ușurate inimile apăsate. Încă o dată curg lacrimi, de data aceasta lacrimi de bucurie și mulțumiri rostite tare se înalță spre cer.

Situația periculoasă a corabiei fusese deja observată pe țărm și în curând se desfășura o muncă zeloasă de salvare. Oamenii se adunau și bărcile au fost lăsate la apă și echipate cu marinari. Deoarece bărcile de salvare existente nu erau în număr suficient, au fost asamblate cu toată graba plute din grinzi și scânduri și mulți dintre locuitorii litoralului și-au riscat viața pentru a grăbi salvarea naufragiaților, pentru care primejdia încă nu trecuse.

Curând, primele bărci se plasau pe lungimea corabiei. Întâi au fost lăsați jos bolnavii. Wiedeburg însuși conducea debarcarea. Grijă prietenoasă a salvatorilor mergea atât de departe, încât ei înșiși aduceau alimente pentru întărire celor istoviți din corabie. De fiecare dată când un vas ajungea cu bine la țărm, el era salutată cu strigăte de bucurie de către locuitori și de soldații veniți între timp din

garnizoana situată în apropiere – era în apropiere de St. Martin, pe insula Ré. Comandantul a pus să se pregătească locuri în barăci pentru adăpostirea naufragaților și s-a îngrijit de binele lor în măsura în care permiteau condițiile. Pe Wiedeburg l-a condus în propria sa casă și l-a îngrijit cu amabilitatea unui frate.

Puțin după ce ultima barcă părăsise corabia, epava s-a scufundat în valuri. După o vreme, cei salvați au fost luați de un cargou englezesc. Conduși de salvatorii și binefăcătorii lor, soldații germani au ieșit la bărcile care urmau să-i ducă la corabie. Comandantul era la locul său, în fruntea batalionului, ca să aducă ultimele onoruri militare celor care se retrăgeau. Străinii câștigaseră inimile tuturor prin onestitate și disciplină. Lacrimi străluceau în mulți ochi când Wiedeburg i-a întins comandantului mâna la despărțire, i-a mulțumit profund emoționat pentru toată dragostea pe care a primit-o și a cerut pentru el binecuvântarea lui Dumnezeu, al cărui ajutor îl experimentase atât de minunat și pe care nu pierdea nicio ocazie ca să-L mărturisească.

---

Titlul original: „Hauptmann Wiedeburgs Meerfahrt”  
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*